

Poděkování...

Končí 34. ročník Folkových prázdnin. Věřím, že byl pro vás všechny tím pravým pohlazením po duši.

Děkuji Michalovi úplně za všechno - za skvělou dramaturgii festivalu, obrovskou podporu, pomoc a za to, že Folkovky jsou takové, jaké jsou.

Děkuji všem - celému týmu pořadatelů Folkových prázdnin za skvělou práci, za jejich sloní nasazení a výdrž. Obrovské poděkování patří oranžádám za nesmírnou pracovitost a pěkný přístup k lidem. Velmi si vážíme toho, že jsou ochotni s námi strávit čas mravenčí prací na Folkovkách, kterou nikdo nenahradí. Bez nich by to opravdu nešlo. Děkuji za příjemnou atmosféru, kterou všichni tvoříte pro návštěvníky Folkovek. Děkuji novým členům týmu, kteří se se svými úkoly vypořádali opravdu výborně, statečně a na jedničku.

Děkuji kastelánovi Markovi za vstřícnost, ochotu a trpělivost, za to, že mu více než týden okupujeme jeho „chalupu i se zahradou“. Děkuji celému zámeckému osazenstvu za pořadatelskou pomoc.

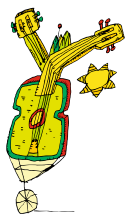
Děkuji celému týmu za pilnou celoroční práci. Děkuji všem ostatním, kteří pomáhají zabezpečit chod festivalu. Děkuji našemu náměšťskému pokladu svazu žen a osazenstvu kuchyně, bez kterých by se Folkovky nikdy neuskutečnily, protože by všichni pořadatelé a účinkující umřeli hladem.

Za tým pořadatelů Folkových prázdnin děkuji všem návštěvníkům našeho festivalu, že nám zachovávají přízeň a že se k nám rádi vrací.

Děkuji všem poskytovatelům záštity a sponzorům, bez kterých by nebylo možné Folkovky uskutečnit.

Folkové prázdniny byly letos O duši... přejeme vám, aby vás slunce, hudba, umění a pohoda v duši provázely až do dalších Folkovek...

Zuzana Valová, vedoucí MěKS

"PLÁTEK"

8

3.

srpna

2019

**FOLKOVÉ
PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU**

Sobota 3. 8.

Zahradní slavnost

(od 14 hod.)

Fidler Band

(pod stromy v zámeckém parku)

Divadlo Plyšového

Medvídko:

Malý Mart'án

(bílý stan v zámeckém parku)

Prezentace tvůrčích děl

Duševní svěžest

(od 17,30 hod.)

Fidler Band

(Německo, Česká republika...)

Viollins in Fusion

(Německo, Rakousko)

**Jarda Svoboda
& Přátelé člověka**

Tegie Chłopy

(Polsko)

Folkové prázdniny 2020

25. 7. - 1. 8.

Vzpomínky...

vypadat maturitní písemky? Znáte někoho, kdo měl ve škole samé jedničky a v životě uspěl? Přesněji: měl samé jedničky, v životě uspěl a dalo se s ním normálně bavit? Mohlo by mi to být jedno, sám už nikdy maturovat nebudu, ale ve jménu budoucích maturantů volám po vpuštění dadaismu do škol. Už jsme měli internet do škol, mléko do škol, ovoce do škol = pokud bude za dadaismem stát průmyslová nebo aspoň uhelná lobby, musí dadaismus a surrealismus zvítězit nad lží a nenávisť. Následuje několik kritických poznámek ke včerejším vystupujícím. Kriticky si vyčítám, že jsem se víc, nevzdělával soukromě, takže kromě Brela a Maeterlincka neznám žádného belgického básníka, protože nemůžu napsat nic o skupině Wör, která se mi jinak velmi líbila, ale prostě nemám vhodný verš, kterého bych se chytil. Ale za to může škola. To byly pořád bojové látky zpuchýřující, pořád staroslověnština, pořád Honolulu, ale belgičtí básníci nikde. Dál už to bude lepší. Skvělé vystoupení Jiřího Stivína a jeho Collegia Quodlibet ve složení Martin Zbrožek, Matěj Štěpánek, Vladimír Strnad a Jiří K. Stivín nebylo ničím jiným než scénickým provedením básně Václava Hraběte Jam session. Někdy se dodává Jam session s J. S. Bachem, protože existuje i Hrabětovo Jam session s Františkem Gellnerem. Obě zhudebnil a zpívá Vladimír Mišík. Gellnera Stivín nesliboval, jen Bacha. A to splnil, ba přidal i Gerschwina či Coreu. Z muzikantů, kteří s ním hráli, musím ocenit houslistu Martina Zbrožka. Vzpomene si ještě někdo, jak

před lety uváděl s Jaroslavem Duškem Českého lva a jakoby náhodou rozšlápl přítom housle Jaroslava Svěčeného? Dušek ho tehdy obvinil, že to udělal proto, aby se mohl stát nejlepším houslistou večera. Tentokrát nejlepším houslistou byl a navíc nejlépe scatuujícím zpěvákem. I Josef Kainar byl vizionář. Posuďte sami: „Až nám budou jedenkrát všechny harfy v nebi hrát, pak na obláčku bílém budem se slunit a snít.“ Tohle není konspirační teorie, to je úplně vážná odborná úvaha: nejdřív dal Kainar ze záhrobí Karlu Plíhalovi pokyn, aby píseň Harfy v nebi nechal nazpívat Zuzanu Navarovu, a pak to pojistil tím, že Jitce Šuranské vnuklul společný koncert Catrin Finchové, Seckou Keity a Edmara Castañedy. Lepší radu z andělské shůry dát nemohl, leda že by seslal dolů scénář k Andělu Páně 3. Ať si o tom myslí, kdo chce, co chce, při Folkovkách stojí všichni svatí a duše Johanna Sebastiana Bacha, Jaco Pastoriuse, Josefa Kainara, Zuzany Navarové a všech velšských, senegalských a kolumbijských inspirací tří muzikantů, kteří po báječném koncertě stejně skončili v přidavku s Jitkou Šuranskou u moravské lidové. Asi je to nějaký znamení. Končí poslední After Midnight letošních Folkovek. Trampy z osady Hi-Ha-Ho necháváme stát před Kozodoji v bojovém rozestavení proti paďourským vojskům. Kdo chce vědět, jak jejich klání dopadlo, ať si dočte Bohatýrskou trilogii. Kdo nechte, jako Tonda Staněk, ať si počká, až o nich vyjde komiks nebo počítačová hra, a těší se, jaké téma nás bude čekat příští rok.

Milan Zeibert

Na dnešní scéně...

Fidler Band (Německo, Česká republika, ...)

Fidlerský, tedy houslový, band účastníků festivalového workshopu.

Radost z muzicírování pod vedením Vivien Zeller a Ursuly Suchanek.

Viollins in Fusion (Německo, Rakousko)

Německo-rakouské struny mocné, energické, neodolatelné!

Nevšední a mistrovské úpravy německých, rakouských, polských a židovských tradičních skladeb.

Houslistky - Vivien Zeller a Ursula Suchanek - a kontra houslistka - Erni Ströbitzer - milují tradiční taneční hudbu i současný folk. Ve verzích pro parket i poslech. Okouzlí hráčským uměním a nevšedními úpravami německých, rakouských a polských tradičních skladeb a klezmerem. Mohli jste se s nimi setkávat během celotýdenní houslové dílny. Sestava pro Folkové prázdniny je Vivien Zeller – housle, zpěv, Ursula Suchanek – 5strunné housle, zpěv, Erni Ströbitzer - kontra, zpěv, Thomas Strauch – kontrabas.

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

Status kvó a status kvák
Status quo znamená v latině stav původní, předešlý, počáteční. Přidáme-li velké i písmeno Q, dostaneme název druhé nejdéle aktivní britské rockové skupiny, která mimochodem v sobotu ozdobila v Polsku festival Legendy rocku. Jejím východiskem (statusem kvó) byla zaniklá formace The Scorpions, která ovšem neměla zholu nic společného s německou stejnojmennou kapelou metalovou. Obdobně lichému sdělení, prostému nápadu či postoje, tedy víceméně o ničím, které na soc sítích přesto hledá své adresáty, se rovněž říká status. V tomto případě status kvák. (klk)

Ronde van Vlaanderen na WÖRu

Pro barytonsaxofon mám prostě slabost, to mám společné s jedním velitelem tanku T-34, jistým Dannym Smířickým. Ten si dokonce zahrál na mýty opředěný bassaxofon,

sice bez valného úspěchu, ale přece. Ale zpět k tomu barytonu. Pokud na pódium nastoupí kapela, jejíž člen má na krku tento nástroj, když je tímto členem ještě k tomu slečna, která jej má navíc na obyčejné kšandičce (můj obdiv!), má u mě tato kapela spoustu plusových bodů, aniž bych slyšel jediný tón. Flandeřany mám rád, umí bezvadně jezdit na kole (pamatujete Johana Musseuwa, nebo dokonce Velkého Kanibala Eddyho M.?), umí i bezvadnou muziku (pamatujete Fluxus, kteří se v Náměšti potkali s Hoover The Dog a pak se společně vrátili jako Okavango?). První tóny už se ozývají a mně je jasné, že nebudu zklamán. Jasně, není to takový nářez, jako třeba Talisk, barokní hudba, která je pod tím vším schovaná, není skotská dupárna, ale ta muzika má duši, a o to přeci v tomto ročníku FP běží! Já děkuji, je to prostě krása. Možná trochu nenápadná, možná ne úplně prvoplánová, ale krása přece nepotřebuje přívlastky, není-liž pravda? Carlos P.S. Major Haluška, zvaný Terazky by si možná povzdchl: „Len

Jarda Svoboda & Přátelé člověka

Písně z alba *Přítel člověka s přáteli Jardy Svobody*. *Evangelium podle Jarouše aneb Nejvyšší Trabandista, písně z alba Přítel člověka a další songy.*

Tolik vášnivých reakcí v roce 2007 snad žádné domácí album než Přítel člověka nerozpoutalo. Traband si s předešlými deskami vedle fanoušků přivlastnila nečekaně široká veřejnost. Skupina objela každý klub a festival v republice pumpujíc do lidí dosud nepoznanou divočinu, při níž skákali do stropu máničky, punkeři i metrosexuálové. A když Jardu Svobodu oslovilo hitmakerovské duo Hapka/Horáček, zdálo se, že davy fanoušků ještě narostou. On ale překvapivě zprudka šlápl na brzdu, Traband ztišil, tanečně zklidnil, zúžil na trio, dechy nahradilo harmonium a do vzduchu se zavěsily otázky - kam se poděl starý dobrý Traband? A co tohle je za folkovou nudu? Povrchní vnímání skupiny tehdy popsal publicista Ivan Hartman: „Traband dosud slyšeli všichni, ale poslouchali jen někteří.“ Někdo to poznal okamžitě, jinému to došlo za čas, společné resumé přesto znělo: skladby z alba - Dej mi, Bože, dobrou ženu, Milovaný syn, Sáro, Vlaštovky, Jdu Krajinou, Partyzán nebo Tichý muž - patří k tomu nejlepšímu, co kdy Jarda Svoboda napsal; o textech nemluvě, už jenom proto, že se v nich ve svém vztahu ke světu, sobě a snad i Bohu odkopal víc než kdy jindy. Prosté, jako vždy netuctové melodie souzněly s prachobyčejným písničkářstvím, protkaným všudepřítomným harmoniem a třpytivými duety s Janou Modráčkovou. I na tenhle Traband se dalo tančit, leckomu se však přitom v hlavě rozsvítilo, že pouze o to Jardovi ale nikdy nešlo. Přátelé člověka

znamená: Jarda Svoboda, Fanda Holý - basa, banjo, Murat Adem Yilman - perkuse, Marie Svobodová - autoharfa, zpěv, Jana Kaplanová j.h. - křídlovka, zpěv.

bloku tří písní. V současnosti tuto myšlenku realizujeme na Oranžové scéně, ovšem již plnohodnotnými koncerty. Open scéna přinesla také hned několik nečekaných jevů. Vyšší výskyt skvělých muzikantů ve Špitálku, kde byly kapely ubytované, znamenal návrat festivalových ohňů s hraním až do rána - festivalového ducha. Kaple přitahovala pozornost kapel i po koncertech Open scény, hned v roce 2001 některé z nich požádaly, jestli si v ní nemohou zahrát ještě v noci. Z prvních improvizovaných nočních koncertů nakonec vznikla další stálá scéna. Mezi muzikanty se šířila zvěst o festivalu. Za těch 20 Open scén se odehrálo 231 koncertů 153 různých kapel a písničkářů. Každý koncert má svůj originální příběh - příběh osudů muzikantů a kapel potkávající se s osudem festivalu, který jim nabídl prostor k odrazu.

After Midnight 2019/8

Ze všeho nejdřív uzavřeme dobrodružství šesti trampů vylíčením toho, jak se vedlo udatnému Bivojovi. Poslední z těch, které velký duch donutil opustit palubu Primátora Dittricha, se po vypuknutí paďourské protitrampské revoluce nejprve skrýval a živil se oddenky a mladými výhonky, ale vůně klobás z blízkého stánku Zdeňka Materny ho vehnala do spárů úderných paďourských oddílů. Jakožto jeden z mála zbývajících odborníků byl pak jmenován odborovým přednostou sekce pro přespávání pod stanem nově zřízeného ministerstva trampingu, výletnictví a pohybu na zdravém vzduchu v mezích zákona. Ponechme stranou Bivojův přechod na druhý břeh pro pár klobás (konkrétně kančí, karpatskou, chalupářskou, bílou a trampskou cigáru) a smekněme před jasnozřivostí pánů Rady a Žáka, kteří už před nějakými osmdesáti roky věděli o zbytečnosti některých dnešních ministerstev. A teď se ještě musím vyrovnat s tím, že jsem se tady celý týden tvářil, že nerozumím zadání letošního ročníku Folkovek. Jistě, bylo to odchylení od tématu, které se trestá pětkou z maturitní písemky, ale jak jinak bych dostal do jednoho odstavce Marii Kieslowski, Michala Malátneho, Ivana Prokopa, Rychlonožku, právníka Janka Ledeckého a Karla Sochora zvaného Wachantanka? Četl by někdo logický, formálně správně vystavený text? Bavilo by to někoho? Mají opravdu takhle

Za Starou radnici přistálo Apollo...

„To přiletěli mimozemšťané,“ svěřil se septem mladík a byl za tu zajímavou zprávu odměněn prodloužením léčby.

Mimozemšťané nepozorovaně na Folkovkách

opravovali součástky, vyráběli si vzpomínkové předměty a pilně zapisovali jazyk zdejší hudby, aby pochopili duši pozemšťanů.

V sobotu večer potichu odletěli

spolu s balónky... Michal

Fest'áky Nahorudolu

Jak je dobře, že máme Náměšť. A Michala. Většina ostatních letních festivalů, které jsou už snad v každé Lhotě, se sobě podobají jako vejce vejci. Na plakátech a billboardech u silnic čteme pořád stejná jména, nahoru dolů němlich to samé: Kolumbus, Načiskí, Marek Zatoulaný, Poklus, Kapela Děsu, Plankton 49... Abych neurazila, použila jsem při výčtu jmen metodu Milana Zeiberta. Zkrátka na těch festácích hraje všechno, co celý rok hoblují pořád dokola komerční rádia. A tak na závěr velký DÍK za Náměšť. Ivana

„výkladní skříň“ prvního čísla letošního ročníku Plátku zaujala mnohé (čti mě) svou fotografií. Byl na ní totiž objekt, který nebylo snadné identifikovat.

Poprosil jsem tedy o pomoc s identifikací návštěvníky Folkovek. Byla na obrázku kaširovaná hlava lišky odhozená do záhonku sive šalvěje? Nebo ztvrdlá játra nalezená po skončení minulého ročníku? Nebo snad kytara vykoušaná ze střídky chleba? Moment, kytara... Kytara! Že by? Rozřešení přináší šéfredaktorka Jitka: „Stalo se to vloni na podzim, když jsem byla na dovolené u moře. Procházela jsem se takhle po pláži a najednou ten kamínek uviděla v písku. Jsou zkrátka věci, které poznáte na první pohled. Okamžitě jsem psala Rostovi (Pospíšilovi, grafikovi, který mimo jiné vytvořil i vizuál festivalu – pozn. red.): „Podívej, tvoje folkovková kytara se dostala až do Nidri! Takhle jsem ho našla, nic jsem s ním nedělala.“ Poznámku o tom, že předmět, který zdobil titulku prvního letošního Plátku, musí být úžasný a hodnotný, je tedy na tomto místě nutno zbavit ironického tónu. A vše přičíst tomu, že některé věci zkrátka fotografie ne zcela dokáže zachytit. Jejich duši můžete objevovat pouze naživo. Platí to pro kamínek od moře i pro Folkové prázdniny.

Davi2

a aspoň zaplacení nákladů na cestu. Nabídnutý název Open scéna se mi líbil, scházelo domyslet, v čem to open bude nebo s odstupem let je: Je otevřená divákům - je volné vstupné i odchodné, někdo přijde na celý koncert, jiní se zdrží na dvě tři písničky a když zjistí, že to není jejich šálek kávy, odejdou. Dá se tak i vcelku dobře zjistit úspěch té které kapely. Ty nejlepší pak dostanou možnost zahrát také v zámeckém parku. Je otevřená různým žánrům, ač se z jisté úcty k prostoru a rámci festivalu neplavíme nutně ve všech vodách. Nakonec je otevřená novým kapelám - přibližně ze 2/3 tvořena kapelami, které na festivalu dosud nehrály. Hned po rozhodnutí, že scéna bude, bylo třeba nalézt programový klíč. Přesto, že jsem se s řadou kapel znal a program by nebylo tak těžké dát dohromady jejich oslovením, těmhle svodům a preferencím jsem v globálu odolal. Vzhledem k principu otevřenosti jsem se inspiroval Náměšťskou plackou a program založil na výběru kapel z nahrávek těch přihlášených. Na právě vzniklý festivalový web jsme umístili výzvu zájemcům. Po počátečních pochybnostech, zda se někdo přihlásí, jsem byl zavalen pečlivě zabalenými obálkami s nahrávkami většinou na magnetofonových páskách a s mnohdy až osobními (rukou psanými!) dopisy. Po několikátýdenním poslechu magnetáku, někdy skvělých, jindy bizarních nahrávek, byl program hotov. Proces se od té doby nezměnil, na festival se hlásí každoročně na 50 kapel, které dokazují, že máme republiku plnou skvělých muzikantů, tedy je z čeho vybírat. Pravda, již nechodí ty obálky, ale třeba odkazy na bandzone. Scénu jsme umístili přímo do kempu za Špitálek. Byla po vzoru večerních koncertů venkovní, jen v případě deště se hrálo v kapli sv. Anny. Po prvních letech pod pražickým sluncem jsme se přesunuli do kaple nastálo, venku zůstala dodnes jen dlažba pro pódium pod okny Špitálku. První ročník byl třídní, každé odpoledne se střídaly tři kapely. Další ročníky si již hrálo v pěti dnech, nejdříve po třech a následně po dvou kapelách. Scénu zvučil pan Bikár, který to měl z domu pár metrů, následně převzal šavle Kája Dřínek. Začátky byly těžké, scéna postupně hledala své publikum, podobně jako celý festival. Z roku na rok se situace zlepšovala až do současné stabilně zaplněné kaple. Nejlepší kapely se mohly též v prvních letech představit na hlavní scéně ve “výběru z Open scény”, každá v krátkém

Tęgie Chłopy (Polsko)

Syrová, zemitá, úžasná hudba z regionu Kielce
Tradiční taneční hudba z regionu Kielce, kde je zvykem hrát tak, až to zdvihne strop.

Svatební hudba, i když si to mnozí nechtějí připustit, není dnes téma pro etnomuzikology. Ani svatební veselice, zahrnující mnoho zvyků, už nejsou tím, co bývaly dřív: kapely vystřídali dýdžeje a vesnickou hudbu tím pádem moderní všehochuť, ze které jde i nejméně sociologům hlava kolem. Tęgie Chłopy se k tradiční formě tanečních dechových kapel vrátili a jejich starý repertoár, zahrnující mazurky, polky, lidové písně nebo tango, vytáhli ze zapomnění za přispění osmdesátiletého legendárního klarinetisty Stanisława Witkowského. S úctou, avšak s daleko větším drahem. Říkat jim dechovka v pravém slova smyslu dost dobře nejde, přemíra houslí s akordeonem to kazí. Nejde ani o běžnou kapelu, to pro ten mocný zvuk dechů. Zůstaňme raději u toho, co sami tvrdí: kapela z regionu, kde se bez taneční a svatební hudby pořád neobejdou, hrající na způsob „tvrdých chlapů“. Aby nedošlo k nedorozumění: nejde o žádné ranaře, spíš o syrovou, zemitou autentičnost a chłopy nejsou jen chlapi, vždyť v kapele hraje spousta žen, nazývá se tak lokální druh tance příbuzný mazurce a pro Kielce typické zpěvné melodie, kterým místní neřeknou jinak než światówki nebo śpiwę.

Půl roku festivalu

Než se začne hodnotit uplynulý ročník, rád bych kvůli kontextu rozšířil pohled o celé festivalové čtvrtstoletí. Druhá

ta niněra vám schádza, veď aj henten Fluxus ju mal”, ale znáte ho, toho by opravdu uspokojil jen ten ľahký gul’omet!

Jdu si sednout do hlediště a vedle sebe slyším: „To bude masakr!“ Takovou větu před koncertem kory a dvou harf můžete slyšet jen na Folkovkách. Jaša

Mimoň nad Oslavou

Včerejší poslední koncert na hlavní scéně, Harfy nad Oslavou, to byla čirá radost a pohazení po duši hned od prvních tónů. Jen jsem po chvíli začala vnímat rušivé zvuky neznámého původu. Teprve když jsem natáhla krk stranou, abych se přes urostlého pána přede mnou pokusila identifikovat zdroj, uviděla jsem ho. Vlevo pod pódium se vlnil Mimoň a tleskal si spolehlivě naprosto mimo rytmus. Naštěstí brzy nato, co si odložil kelímek s pivem na podium, byl vyveden za červenobílou pásku. No, mohlo to být dřív, ale přesto díky za tento zákrok.

Pak už jsme si tu společnou radost užívali naplno až do konce. Jen se musím přiznat, že se mi někde z hloubi paměti vynořil text jedné z budovatelských písní mých školních let: „Z národů ač jsme různých...“ Ivana

Co se nám do kastrůlku nevešlo (dušená mrkev se loučí):

Salón duše (rozjímání)
Vyber malý útulný pokoj s oknem na východ. Pokoj zaříd' jako malou čítárnu. Kulatý stůl, pohodlné křeslo, stojací lampa, malá knihovnička, čajový servis modré barvy, na zdi vkusná grafika méně známého umělce. Čti, sed', odpočívej a čekej. Pokud ti čekání bude připadat dlouhé, schouli se na podlahu do klubička. Vnímej plynutí času zprostředkované tikáním hodin a chroupáním červotoče. Pokus se zůstat vzhůru. Pozoruj čáry na své dlani nebo chlupy na předloktí. **Bud'.**

Loučení

Mí přátelé jsou stále menší a menší
Jejich kytary jsou jen špulky od nití
Jejich bubínky rozsypané penízky
Harfy rybí šupiny

polovina 90. let totiž nebyla pro Folkové prázdniny nějak růžová - festivalu docházel dech. Snižoval se počet návštěvníků, zvláště těch, co trávili v Náměšti celý týden. Patrně to bylo v kempu, kde se počet stanů snížil na deset! S obdobnými problémy se ovšem potýkaly tradiční folkové akce po celé republice. Přestával stačit program, který si ostatně festivaly mohly mezi sebou kopírovat. Lze to přičíst postupnému drolení společenství podobně smýšlejících lidí, které předtím spojoval styl života a meziřádková sdělení textů písní vedoucí v 80. letech až k protestnímu charakteru akcí. Nyní již společný nepřítel nebyl a dalo se dělat tolik různých věcí, třeba cestovat nebo budovat tržní hospodářství. Část festivalů zanikla, k části se tradiční folkaři přimknuli a podařilo se jim nějak přežít, část se přeorientovala a rozvinula v trochu jiný typ akce. Do poslední kategorie patří právě Folkové prázdniny. Nebylo to ale vůbec samozřejmé, ač se zpětně jeví vše jasně. Pro přiblížení situace, v těch letech byl program tvořen jen večerními koncerty, hrálo se převážně na nádvoří zámku, případně za deště v jízdárně. Festival nenabízel žádný stálý doprovodný program. Nevycházel ani Plátek, protože nikoho nenapadlo o tak jednoduchém programu psát. Náhodnou změnu k lepšímu šlo vyloučit, receptem na přežití se tak staly dvě zásadní, promyšlené a dlouhodobé změny. První bylo experimentování s programem koncertů s rostoucím podílem zahraničních kapel až ve skutečně originální dramaturgii Michala Schmidta, přičemž významná byla možnost přesunu hlavní scény do zámeckého parku. Druhá změna tkvěla v přidávání doprovodných akcí. V roce 2000 tak měl již festival odpolední Open scénu ve Špitálku. V následujících letech přibývaly dílny a noční koncerty různě po městě. Po vyzkoušení koncertů o přestávkách hlavního programu vznikla Oranžová scéna, která přinesla i divadla a další program pro děti. V posledních letech je největším objevem tkalcovna. Změny ale neměly okamžitý efekt. Na počátku nového tisíciletí jsme se ocitli v jakémsi údolí festivalové krize. Setrvalý odliv tradičního publika se nezastavil, ale stačili jej vyrovnávat festivaloví nováčci. Nejpozději v roce 2003 návštěvnost po letech opět rostla, čím dál více lidí trávilo v Náměšti celý festivalový týden a kemp ožil. Rostl také pořadatelský tým složený převážně z dobrovolníků.

Z původních dvaceti se záhy přehoupal přes stovku. Když se to vše lámalo k lepšímu, zemřela nečekaně uprostřed festivalových příprav naše skvělá šéfka a kamarádka Draha Schmidtová, což vedlo k velkému semknutí týmu, který jakoby pořádal Folkové prázdniny 2004 pro ni. Nastoupený trend růstu festivalu nakonec pokračuje do současnosti, kdy je ruch po celém městě a zřejmě nikdy tolik návštěvníků neměl. Folkové prázdniny píší silný příběh jehož další kapitoly závisí na kondici a atmosféře pořadatelského týmu, podpoře širokého okolí a především lidech, kteří si jej oblíbili. Na festivalu jsem strávil čtvrtstoletí, což je vlastně půl roku čistého času. Jednak to je skvělý půlrok mého života a pak mám velkou radost, že jsem mohl být svědkem takového vývoje.

Tomáš Skřet Pasterný

20 let Open scény

Přišel jsem na převratnou věc. Když se narodí festival, slaví první narozeniny hned při narození, kdežto my, obyčejní smrtelníci, máme první narozeniny až po roce života. Došlo mi, že Open scéna sice vznikla před 19 lety, ale právě se uskutečnil její 20. ročník. Možná je to tím, že před narozením festivalu to chce delší čas příprav než 9 měsíců, nicméně Open scéna je jen částí festivalu a zas tak dlouhé přípravy nevyžadovala. První odstavec jsem si neodpustil, protože si živě vybavuji, jak si ze mne Draha Schmidtová utahovala, že v textech neustále srovnávám různé situace s rozením a plozením dětí. Právě ona mi počátkem roku 2000 nabídla, coby vedoucí MěKS v Náměšti, jestli bych nechtěl organizovat další festivalovou scénu. Cílem bylo jednak přijít s odpoledním programem pro návštěvníky festivalu, druhak poskytnout prostor převážně českým amatérským kapelám. Po dnu přemýšlení, jak by se to dalo udělat, jsem tu výzvu samozřejmě s chutí přijal. Díky hraní s kapelou na různých pódii po republice jsem měl představu, co je kde dobré, co ne, jaké zajistit podmínky a co je pro kapely důležité: publikum, dobrý zvuk, dobré pódium, zázemí

Open scéna v roce 2002

*Chtěl bych jít za nimi
Ale nemůžu, protože
jsem se taky zmenšil
Dřevěný panáček
Pinocchio
Ležím tu v trávě –
rozlehlém pralesě
Vedle jezírka –
nekonečné přehrady
A žabinců – obrovských
jantarových ostrůvků
Nevěřím vlastnímu nosu!
Co mi to nalhali?
Větvičku zvednu na
pozdrav
A obalím se mechem
Třeba budou brzo zpátky*

*Teplá letní noc,
potemnělý zámecký park,
nebe plné hvězd a
fantastická hudba Toko
Telo. Nechávám se unášet
syrovým hlasem a
pohrávám si s myšlenkou
za jaké exoty by na
Madagaskaru považovali
naše soubory Boršičan,
Nivnička či sbory z
Kudlovic. Kdyby ty naše
moravské hlasy na ně
vybalily... rež, rež, rež,
drobná rež... nebo u
Hradištské skály... Je
krásné, že se v Náměšti
setkávají muzikanti ze
všech koutů světa, že u
nás máme takové národní
poklady, a že tento
fantastický koktejl
můžeme vychutnávat celý
týden.* Jitka Šmídová

*Kdo to ví, odpoví aneb
Tajemná fotografie z
titulní strany – rozřešení
Titulní strana neboli*